

catalana (malbaratament de les possibilitats de les «e» i les «o» i reiteració del tractament de les «i» i les «u»); en aquest punt ben poc s'ha avançat d'ençà dels darrers espectacles «UEVO». Igualment, l'escenari ha estat —creiem— desaprofitat, en mantenir-hi immòbil la bastimentada de fusta, podent haver-hi marcat, separat i alterat l'espai escènic (incloem, al respecte, el poc encert d'algunes solucions dramàtiques, com l'avenç del bosc). Quant al treball dels actors, sols Lady Macbeth va remarcar les possibilitats d'un treball de la veu dins les peculiaritats fonètiques del català; el treball corporal, igualment, així com el de Macbeth, van estar-hi força superiors al de la resta del grup. Esperem que aquestes diferències de preparació, fruit de l'heterogeneïtat dels seus components, no sigui un problema greu en muntatges futurs. Resumint, si *Macbeth* sols en certa mesura va satisfer l'interès despertat als cercles culturals de la capital del País Valencià, no pot ni de lluny estar considerada com una obra menor o insignificant. Cal comptar amb aquest *Macbeth*, especialment amb vista al futur.

JOSEP-LLUÍS SIRERA

«PASTICHET - PERICH» DE NICASI CAMPS

(«Persecució i assassinat mental, sense banyera, d'en Frederic Pastichet segons el Perich») (*La Cova del Drac*, 23-XII-74.)

Després d'un descans que ha estat massa llarg tornem a tenir teatre de cabaret a la Cova del Drac. Aquelles representacions que podien esdevenir un gènere amb certa força dins el panorama teatral català, hom les ha deixades dormir massa temps. Ara són, però, altres mans les que se'n fan càrrec. Nicasi Camps ha seleccionat una sèrie d'acudits de Jaume Perich, els ha enfilat al voltant del nom de Frederic Pastichet, els ha engruixit amb textos propis i ha posat a la barreja el títol de *Persecució...* Llàstima que l'estructura utilitzada per Nicasi Camps sigui extraordinàriament feble. La *Persecució...* s'inicia amb una presentació de Frederic Pastichet i muller, i dos personatges més, parella suposadament treta del públic mateix. Sembla, doncs, per l'èmfasi d'aquest començament, que es descabdellarà una mínima línia argumental. Però res de res; els acudits del Perich hi són agrupats més o menys segons el contingut temàtic, i abocats quan toca. Sembla que Nicasi Camps s'hagi vist completament dominat pels textos del Perich. El títol de l'espectacle, tota una troballa, és, però, absolutament gratuït (l'únic perseguit i assassinat —pel Perich— és Nicasi Camps). Frederic Pastichet, que ja és camaleònic i contradictori en Perich mateix, no acaba d'erigir-se en *personatge* i si té alguna entitat és gràcies a la interpretació de Joan Borràs. Tanmateix Nadala Batiste, Alex Aixelà i Imma Colomer fan que l'espectacle es mogui dins uns marges força acceptables. De la direcció se'n responsabilitza Antoni Roig. Josep Torrens, gat vell en el teatre català de cabaret, també té alguna cosa a veure amb l'espectacle, ja que figura al programa de mà com a «Coordinador». Amb tot, l'únic protagonista és Jaume Perich.

J. V. F.

Fotos: Barceló.

AQUEST MON DEL TEATRE

— La Gàbia, de Vic, el grup que orienten Lluís Solà i Joan Anguera, ha donat noves proves d'activitat: durant les darreres setmanes de l'any ha estrenat *Acte sense paraules* de Samuel Beckett i *Autoacusació* de Peter Handke.

— *Inventari de poble* de Miquel Martí Pol i *Les decapitacions* de Pere Quart, han estat objecte d'escenificació per un grup independent que dirigeix Ignasi Roda i en el qual, a més del director, intervien Anna Sagristà, Joan Ollé i Andreu Isern. Dels dos espectacles se'n feren diverses representacions a l'Acadèmia de Belles Arts, de Sabadell, durant el mes de desembre.

— El Premi Granollers de Teatre ha estat guanyat en la seva quarta convocatòria per Carles Reig amb la seva obra *S'assaja amb noses*. Carles Reig està en possessió del Joan Santamaria i quedà finalista al darrer Sagarra. El veredict, que fou fet públic el 14 de desembre, destacava l'obra finalista, *Campi qui pugui* de Francesc Castell, treball de dramaturgia sobre textos de Juli Vallmitjana, i li atorgava alhora un premi especial.

— A Montcada i Reixac ha estat preparat un Cicle de teatre per a nois i noies, dintre els cicles de «Cavall Fort», amb la programació següent: *Dos reis jugant a guerra* de Bernat Montserrat i Bou, pel Grup El Nas, d'Olesa de Montserrat (29-XII); *Els músics de Bremen* de Jaume Batiste, per l'Aula de Teatre de la Institució Montserrat (12-I); *Catacroc*, pels Comediants (19-I); *El país de les cent paraules* de Marta Mata, per la Joventut de la Faràndula, de Sabadell (26-I).

— A l'Institut del Teatre tindrà lloc un curs d'història del teatre català, a partir del 13 de gener i fins al 20 de juny, els dilluns, dimecres i divendres a les vuit del vespre. Els professors que tindran cura d'aquest curs són Josep M. Benet i Jornet, Xavier Fàbregas i Guillem-Jordi Graells.

— La Companyia Àngel Guimerà (estatal) ha reposat al Teatre Espanyol *El criat de dos anys* de Carlo Goldoni, en versió catalana de Joan Oliver, i sota la direcció d'Esteve Polls. Aquest muntatge havia estat portat per diverses companyies l'estiu passat i en són els intèrprets principals Montserrat Carulla, Lluís Torner, Rosa M. Sardà i Enric Arredondo.

— A Terrassa i sota l'organització de Rialles, han prosseguit els espectacles setmanals dedicats als infants, tot alternant teatre i cinema. Pel que fa al teatre les representacions han estat les següents: *Dos reis jugant a guerra* de Bernat Montserrat i Bou, pel Grup El Nas, d'Olesa de Montserrat (2-XI); *Supertot* de Josep M. Benet i Jornet, per Jocs a la Sorra (16-XI); *El rei que no reia* de Jordi Llobet, espectacle musical (30-XI); *RRRPRRR!* de Joan Brossa, per El Globus, de Terrassa (14-XII); *El drac del castell dels moros* de Joan Baixas, per Putxinellis Claca (28-XII); *Els pastorets* de Josep M. Folch i Torres, pel CSC, de Terrassa (4-I); *Els músics de Bremen* de Jaume Batiste, per l'Aula de Teatre de la Institució Montserrat (11-I).

— *Guillem Tell* de F. Schiller, en la coneguda versió de Francesc Nello, ha estat objecte d'un muntatge de l'Equip GAT, de Cardedeu (25-26-XII i 1 i 6-I), en direcció col·lectiva i amb l'espai escènic dispost per Jordi Castells.

VEURE I MIRAR

CINEMA PER A UNS QUANTS

Actualment el cinema experimenta una sèrie de fenòmens simptomàtics que ja fa temps han deixat d'ésser fets aïllats i esporàdics i que fan pensar en les malalties que han arribat a fer molt de mal a d'altres formes d'expressió. Ens referim a l'intellectualisme exagerat dels qui, del cinema, fan, o sembla que volen fer, un joc per a uns quants privilegiats. Ens explicarem.

L'aparició del cineclubisme, de les sales d'art i d'assaig, de cinemes *underground*, «paralels» o àdhuc subversius, no ens sembla res de nefast; al contrari, són activitats enriquidores i necessàries. Però pretendre que aquestes manifestacions són les més importants, les úniques vàlides, és, a parer nostre, un error greu. Les manifestacions verament importants són les de la majoria, i si bé és cert que els moviments i les activitats de signe minoritari poden tendir a millorar la cultura i el gust d'aquesta majoria, no ho és pas menys que resulta perillosa la tendència a fer passar la gent per l'adreçador de troncs selectes.

El poder instal·lat fa el que pot per enredar el públic fent-lo combregar amb rodes de molí de falsos alliberaments. Però sovint també des de l'altra banda, els nous educadors del poble empren una tal quantitat de paraules sàvies i d'allusions culturalistes, que ningú no s'assabenta de res, llevat dels quatre que sempre ho saben tot. I l'home corrent surt de la sala dient-se: «No he entès res, senyal que deu ser bo». Heus aquí una mostra ben clara d'una forma d'establir i de mantenir diferències de classes originades per la diversitat del nivell cultural.

A nivell creacional, a nivell de producció i de presentació i fins i tot a nivell crític, les coses atenyen cada cop nivells més perillosos. Hom oblida massa sovint que el cinema va néixer del gust popular i que, a l'hora de veure què és el que la humanitat ha guanyat amb el fet filmic, ens apareix més positiva la feina dels menestrals, dels firaires populars i dels primers cineastes que no pas la dels intel·lectualistes de sempre. Que les cintes de sèries del tipus «Feuillades» o «Studio Films» eren petita cultura popular honesta, mentre que els esgarips del *film d'art* no van fer altra cosa que transmetre l'art passat de moda, pertanyent al passat.

Cinema per a uns quants? D'acord, però sense ensarronar ningú, sense tractar ningú d'inferior, sinó pretenent buscar noves i autèntiques formes d'entesa universal. Es tracta, en definitiva, d'avançar cap a l'home nou sense defugir l'existència d'un poble real ni entabanar-lo amb les dialèctiques massa sovint incòngrues d'un grapat de saviassos.

MIQUEL PORTER

X. F.